

MİRASLAN RASİM

MEYMUN VƏ OĞLU

Meymun hirsləndi oğluna,
 Xəbərdarlıq etdi ona:
 — Yemə “meymun alması»nı,
 Çəkəcəksən bəlasını...
 Nə dadı, nə tamı yoxdu,
 Xeyrindən zərəri çoxdu...
 Oğlu isə dedi: — Ata,
 Bilirəm etdiyim xəta...
 Həmişə deyirsən mənə,
 Bax, insanın yediyinə...
 Öyrən dadlını, dadsızı,
 Xeyirlini, ziyansızı...
 Qəribədi, bu adamlar
 Yedikləri lap zəhrimar:
 — Qıçqırdıb buğda, arpanı,
 Sonra da içirlər onu...
 Şərab içib məst olurlar,
 Tüstüdən ləzzət alırlar...
 Biz meyvəni tər yeyirik,
 Tamam yetişsin — deyirik...
 Onlar yığır ocaq çatır,
 Tərkibinə zəhər qatır...
 Yedirirlər uşaqlara,
 Onlar hara, insaf hara!
 Pulçün and içirlər yalan...
 Bir-birinə qənim olan,
 Tor quran bu adamlardı...
 Başlarına dünya dardı,
 Mən onlar tək yaşamaram...
 Yox, onlara oxşamaram!
 Ata meymun qulaq asdı,
 Oğlunu bağına basdı:
 — Nə faydası, adam olaq,
 Qoy, eləcə meymun qalaq!

QURD VƏ KEÇİ

Bir gün yenə rastlaşdı
 Keçi ilə canavar.
 Qurd hiddətlə söz açdı:
 — Sənlə ədavətim var...
 İkimizik burada,
 Əməlini sal yada.
 İndi səni ay göyçək,
 Mən — qurd lələn yeyəcək.
 Səni mənim əlimdən,
 Kim xilas eyləyəcək?!
 Çatan varmı dadına,
 Ahına, fəryadına?!
 Hamısını çəkəcəm,
 İnternetə qoyacam,
 Dünya görsün halını!
 Sonra tapıb yeyəcəm
 Şəngülüm, Məngülümü —
 Sənin balalarını...
 Sənə buynuz düzəldən
 Dəmirçi düşüb əldən.
 Daha xilaskarın yox,
 Bil ki, əzabların çox...
 Keçi başın yellədi,
 Qurda belə söylədi:
 — Sən axmaqsan, qurd lələ,
 Xəbərin yoxdu hələ —
 İndi təzə silah var,
 Lazer adlandırırırlar...
 Bu düyməni basacam,
 Səni də yandıracam,
 Tamam məhv eyləyəcəm...
 Hamısını çəkəcəm,
 İnternetdə yayacam,
 Külün qalacaq burda!
 Əlin cibinə saldı,
 Qurdu hədəfə aldı.
 Qurd yaman qorxdu bu an,

Qaçdı geri baxmadan —
Sona çatdı ədavət...
Miraslan Rasim bildi,
Yazdı belə rəvayət!

FİL VƏ SƏRÇƏ

Yığışdılar meşədə,
Cəm oldular heyvanlar...
Çox gizli bir guşədə,
Deyindilər o ki var:
— Bu fil yolundan çıxıb,
Bizi döyür, incidir...
Basıb yeyir hər nə var,
Yeməkdə birincidir...
Haqqı, ədaləti yox,
Heç kimə hörməti yox...
Daha bəsdir əzildik,
Cana doyduq, üzüldük...
Ona hücum eyləyək,
Yetər artıq — söyləyək...
Meşədən qovaq onu,
Bu olsun filin sonu!
Axır döyüş başladı,
Hər heyvan silahını
Filə doğru tuşladı...
Sərçə havadan baxdı,
Dimdiyindəki daşı
Filə doğru buraxdı...
Fil gördü, gülə-gülə
Ona söylədi belə:
— Axmaq sərçə sən nə sən
Ki, məni öldürəsən?
Gör meydanda qaldı kim,
Bir bax, qalib oldu kim!
Sərçə dedi: — Hə, gördüm,
O daşı atmaqlsa mən
Mövqeyimi bildirdim...
Hə, səndən narazıyam,
Ölməyinə razıyam!

TISBAĞANIN CAVABI

Dovşan tısbağaya rişxənd eylədi:
Sənin tək yaşasam, ölərəm — dedi...
Sənin ömrün boyu qaçdığın yolu,
Zor ilə sürünüb açdığın yolu
Bir göz qırpımında ötə bilirəm,
Düşmənin gözündən itə bilirəm...
Dovşan hey zəvzədi, çox sözlər dedi,
Hətta təhqir dolu sözlər söylədi...
Tısbağa coşmadı, nə hirslənmədi,
Yavaşca soruşdu: — İstəyin nədi?
Bir vaxt babaların burda qaçırdı,
Rast gələcək tülküyə, qurda qaçırdı...
Hər biri yaşadı on il, on beş il,
Qorxuyla yaşamaq bir ömür deyil...
Mənimsə həyatım mənalı, şirin,

Tamam tərsinədir sən dediklərin...
300 yaşım vardır, demərəm acam,
Sən tək minlərin yola salacam...
Qaçmaq, fəal olmaq — köhnə bayatı,
Hər kəsə Allahdan qismət həyatı...
Xoş ömür sürürəm, gərək biləsən,
Sən yalnız bol kələm həsrətində sən!

DOVŞANIN ƏRİZƏSİ

Haqqı tapdanmışdı ağır dovşanın,
Odur ki, aslana ərizə yazdı:
— Kaş, günbəgün artsın şöhrətin-şanın,
Dərdliyəm, deməyin ərizəbazdı...
Qorxudan canımda qalmayıbdı hal,
Məni çox incidir o qoca çaqqal...
Əlimdən alıbdı cümlə varımı,
Yemək də istəyir balalarımı!
Sonda gizləndiyi ünvanı yazdı,
Çaqqal onu tapsa, diri qoymazdı...
Məktubu alanda şah sərxoş idi,
Bir ceyran yemişdi keyfi xoş idi...
Məktubun üstünə baxmadı hətta,
Yollatdı çaqqala tez icraata...
Məktub həmin an da çaqqala gəldi,
O da tədbir gördü, işlər düzəldi...
Aparın mətbəxə balalarını,
Dovşanın da kəsin qulaqlarını...
Qoy bilsin: — Padşahla qohumam, tənəm
Burda qanun mənəm, qayda güdənəm!

DƏVƏNİN İNTİHARI

Toya dəvət etdilər bir gün qoca dəvəni,
O da aldı yanına neçə cavan nəvəni...
Çalan kim, oynayan kim — hərə də bir tərəfdə,
Dəvə də saydı özün ali hörmət, şərəfdə...
Gətirib oturdular onları bəy, gəlinlə,
Toyun axırı idi, söz aldı tülkü lələ:
— Ət qurtarıb, eybi yox, dəvələr ki burdadır,
Dəvə əti, kababı elə bil ki, bal dadır...
Tutub kəsib yedilər, sonra xəbər yaydılar:
— Şahid var,, sərxoş dəvə özü edib intihar...
Toyda yaman hirslənib, balaların öldürüb,
Bədbəxt kəsib venasın, peşimanlıq bildirib...
Miraslan Rasim gördü, qələmə aldı bunu,
Məlum etdi hamıya, gerçək nə olduğunu!